

Död eller levande (från Hjärnvästen 1-2 2015)

Allt var helt svart, helt svart, inte ens en tanke kom igenom. Varken värme eller kyla. Ingenting kunde jag känna. Pulsen var svag, andningen likaså. Om ingen hjälpte mig nu så var jag såld till den andra sidan.

Men, det var någonting, jag ville stanna, ville inte bli förlorad. Jag var inte redo att dö, sett för lite. Inga barn, ingen kvinna som skulle få ta emot min kärlek. Ville faktiskt leva, leva med bravur.

Men nu hände något, jag började vakna upp, jag kände mig instängd, jag hade ingen känsel på höger sida, jag kunde inte röra mig. Jag blev rädd, jag förstod ingenting, jag blev arg.

I ett sterilt rum låg jag i sängen. Vitklädda rockar hade de på sig vid sängen. De tittade med varma ögon på mig. Helt plötsligt förändrades allting och jag plus mina vitklädda kollegor var i en omlopps bana kring tellus och vi letade efter en landningsplats. Det kom en stor våg först innan u-båten sjönk. Jag var redo att använda missilen. Jag tittade mot mina kollegor som tittade på varandra. Så sa den ene: "Sergej är inte redo än ...".

Jag klarade inte av fantasi och verklighet, var jag skulle sätta dom. Kanske lika bra att somna in på obestämd tid. Jag kunde inte förstå de vitklädda männen, de pratade grekiska. Jag likaså men vi förstod inte varandra. Sen kom en av de vitklädda rockarna, han började mixtra med droppen, han såg beslutsam ut. Alldeles svart, inte ens en tanke kom igenom.

Tiden gick oerhört långsamt för mina anhöriga. Den här tiden var den lättaste för mig. När jag vaknade var det också lätt. Det var på grund av att jag var omedveten. Jag hade precis rullat ifrån sjukgymnasten i mitt omedvetna tillstånd, skadan var för stor. Logopeden fick ett tufft jobb. Jag började med att bitas och rivas fast det är ingenting jag sysselsätter mig med i dagens läge.

När det hade gått flera år så började man tänka på sina nackdelar och försöker att vara positiv. För att du har positiva egenskaper även efter skadan/sjukdomen. Det är dina positiva egenskaper som Hjärnkraft är ute efter. Tack Hjärnkraft för att ni hjälper oss att leva!

Sergej Stocker, drabbad

